

GEORGE ANANIA

test de fiabilitate

GEORGE ANANIA (1941–2013), scriitor de literatură științifico-fantastică, dramaturg și scenarist, a absolvit Facultatea de Litere din cadrul Universității din București în 1964. A lucrat în mai multe instituții culturale și a fost, printre altele, director adjunct al studioului Animafilm. A început să scrie în adolescență când, prin intermediul lui Adrian Rogoz, l-a cunoscut pe Romulus Bărbulescu, scriitor împreună cu care avea să semneze numeroase volume. În anul 1990 i s-a decernat Marele premiu Eurocon pentru întreaga activitate literară, iar în 2011 a fost recompensat cu Premiul Galileo pentru întreaga activitate literară. A publicat romanele *Corsarul de fier*, *Ploaia de stele*, *Acțiunea lebăda*, *O experiență neobișnuită și multe povestiri și nuvele*. Printre cărțile scrise împreună cu Romulus Bărbulescu se numără *Constelația din ape*, *Planeta umbrelor albastre*, *Ferma oamenilor de piatră*, *Paralela-enigmă*, *Şarpele bland al infinitului sau Cât de mic poate fi infernul*.

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANANIA, GEORGE

Test de fiabilitate / George Anania. – București:
Nemira Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-748-2

821.135.1-31

George Anania
TEST DE FIABILITATE

© Nemira, 2014

Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-748-2

Philip Warner era mulțumit, fiindcă ziua îi fusese rodnică, iar acum, după baia fierbințe, își simțea trupul viguros și Tânăr și știa că lumea e a lui, are nevoie de el și, de ce nu, îl și iubește. Până și pe Mark Gregor izbutea să-l asculte cu mai multă bunăvoiință – fără să-i înregistreze cuvintele, desigur, dar și fără să-l întrerupă ca altădată.

– ... Confirmând că personalul a părăsit clădirile și că în urma inspecției de control am găsit toate intrările încuiate, vă prezint setul de chei și sigiliu! își încheie acesta raportul, apoi depuse pe măsuță cele două casete îmbrăcate în piele.

De obicei, în așteptarea frazei protocolare de despărțire, asistentul încremenea cu privirile plecate și, de vreo două ori, în primele săptămâni de după venirea la *Thunderbird*, Phil întârziase dinadins să rostească fraza cu pricina, ca să-i vadă reacțiile – numai că omul nu-și schimbase în niciun fel atitudinea umilă și totodată distanță și lăsase impresia că ar

putea rămâne astfel, cu ochii în jos, o întreagă du-pă-amiază. Iată însă că azi în liniștea răbdătoare a lui Mark se strecurau note false, iar fața antipatică i se ascuțise de-a binelea, dându-i, mai tare ca niciodată, aerul unui șoarece speriat.

Phil se înfundă în fotoliu și se strădui să nu râdă. Știa prea bine motivul spaimei celuilalt, să că des-cifrarea acestor semne, pe care de câteva zile în șir încercase zadarnic să le surprindă, îl bucură aproape cât o victorie. Nu-l compătimea pe Mark; suferința lui, oricât de bine justificată, îl amuza și atât. De-altele, în ciuda faptului că, prin natura funcțiilor, erau siliți să lucreze toată vremea împreună, relațiile lor nu trecuseră în nicio împrejurare de stadiul obligațiilor de serviciu; la tentativele lui de a și-l apropiat. Gregor răspunse încă de la început cu un refuz pe cât de evident, pe atât de îndărătnic. Mai târziu, proaspătul șef de divizie auzi că asistentul lui este un narcoman înveterat. I-o șoptiră, unul după altul, câțiva laboranți; dacă o știau până și laboranții, însemna că de mult o știe și Fred Talbot, iar dacă o aflase Fred, povestea ajunsese la consiliul de administrație – totuși, oricât ar fi părut deizară, Gregor nu-și pierduse postul și, pesemne, nici nu primise vreun avertisment, de vreme ce zvonurile atestau că se droghează întruna, fără habar. De atunci însă, Phil îl vedea pe Mark într-o lumină și mai puțin favorabilă și, cu toate că nu descoperise încă un indicu direct al patimii sale necruțătoare, pedanteria și rezerva asistentului, umilința și distanțarea lui

căpătaseră pentru noul șef semnificația unei evi-dențe a acesteia.

Mark își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul; părea un școlar prins cu lecția neînvățată, împărțit între porniri contradictorii – nevoia de a scăpa din situația penibilă și deopotrivă speranța sal-vării grație unei minuni – și care ia tăcerea profesorului ba drept un semn de dispreț, ba drept unul de bunăvoieță. Ochii îi fugiră, aproape fără voia lui, către plicul negru de pe măsuță, apoi se pironiră din nou în pardoseală.

– Mergi în oraș, Gregor?

Sub deferența tonului se ascunde o ironie. La sfârșitul fiecărei zile, Phil îl vedea pe Gregor urcându-se în autocarul de protocol doi care făcea curse între *Thunderbird* și oraș, iar odată ajuns acolo coborând și întrând repede într-un hotel, și acesta de categoria a doua, unde avea rezervat un apartament la ultimul etaj (dar un asemenea hotel, în acea stațiune de vacanță pentru „lumea bună“, însemna spațiu, confort și adeseori lux) și de unde nu ieșea decât dimineața, să meargă, cu același autocar, la slujbă.

Mark ridică privirile.

– E ceva de lucru? Pot să rămân.

Vocea și ochii lui căpătaseră brusc o expresie nouă, necunoscută lui Phil – parcă o îndrăzneală, parcă o ironie, supărătoare, oricum, amândouă. O clipă, șeful se simți tentat să răspundă afirmativ, dar își dădu seama la timp că s-ar face de râs; prelungirea

programului ar fi trebuit anunțată de dimineață, pentru ca tot personalul să rămână pe loc.

Respect pentru oameni și cărți
— Nu! spuse, sub îndemnul unei inspirații subite. Vreau să te conduc. Sunt cu mașina.

Totdeauna era cu mașina, fiind o persoană importantă, și îl escorta o altă mașină, potrivit protocolului unu: ce e drept, nu se oferise vreodată să ducă pe cineva în oraș, fiindcă același protocol îi interzicea cu strictețe să-o facă.

Mark își coborî iarăși ochii și asta fu singura lui reacție, deși Phil se aștepta să-l vadă tresăriind derutat (ierarhiile închideau personalul în granițe de netrecut și se știa că nimeni nu încalcă această ordine strictă decât o dată, după care nu i se mai oferă prilejul). Sau poate Gregor nu-l lua în serios?

— Mulțumesc, nu! Sunt convins că v-aș deranja. O replică rostită absent, cu gândurile aiurea.

— Cum adică? De vreme ce te invit...

Se jucau cu vorbele. Dar, dincolo de amuzamentul care devenise de acum nițel forțat – fiindcă era o urmare mai mult a propriei lui stări de spirit decât a dialogului –, Phil încercă senzația limpede că e ceva în neregulă, îndrăzneala lui Gregor, sau cine știe, detașarea lui...

— Trebuie să aștepțăm numai până îi dau asta lui Talbot.

Ridică de pe măsuță plicul negru, cu rezultatele analizei și-l roti între vârfurile degetelor, parcă întrebând: „Despre el vrei să discutăm?“ Mark își feri din

test de fiabilitate

nou privirile și se retrase în atitudinea lui obișnuită, pe jumătate umilă, pe jumătate distanță.

Phil deveni brusc nerăbdător, ca întotdeauna când începea să-și piardă siguranța de sine. Aruncă plicul înapoi pe masă, se răsturnă în fotoliu și-și întinse picioarele. Planul de a-i întețî spaima lui Gregor nu i se mai părea la fel de bun ca adineauri – reacțiile asistentului soseau cu întârziere, ocolind sau deviind provocările.

— Sezi! porunci, hotărât să se ascundă sub un simulacru de indiferență.

Gregor se aşeză, cu spatele drept ca o scândură, într-o poziție care șefului i se păru sfidătoare. Dar se vedea că îi vine tot mai greu să se prefacă.

— Sunteți sigur de rezultat? întrebă pe neașteptate. Phil nu-și trădă satisfacția.

— Poftim?

— Rezultatul... repetă celălalt. Sunteți sigur de el?

— Vrei să spui că am greșit analiza?

— Nu. Doar am verificat-o și la computer, pe un model.

— Atunci, ce? Dacă aveai vreo rezervă, era de dorit...

— Analiza infirmă buletinul uzinei.

— Așa se pare.

— Găsiți că e firesc?

Pe măsură ce vorbea, Mark părea că a preluat inițiativa discuției, totuși Phil își birui nerăbdarea și-și impuse să rămână în așteptare.

— Ce anume? întrebă.

– Ca laboranții uzinei să se însèle.
 – Cineva s-a înșelat, Gregor!
 – Ați auzit ce specialiști are *Chemical*?
 – Tot ce știu despre *Chemical* e că ne-a trimis niște probe pe care le-am cercetat amândoi.

– Rezultatul nostru e corect.

– Atunci greșeala e a lor.

– Cui vreți să-i vorbiți despre asta?

Phil încercă zadarnic să-i prindă privirile.

– Te interesează?

– Am semnat buletinul alături de dumneavoastră.

– Ți-e teamă, Gregor!? Phil își compuse o față nedumerită. Nu înțelegeam rostul inchizitorului.

Asistentul își plecă și mai tare capul, dar nu îndeajuns pentru ca șeful să nu-l vadă zâmbind.

– Aș avea motive, domnule Warner! spuse. Va ieși un scandal.

– Ai fi avut motive, dacă iscăleai singur.

Mark se uită la el pe sub sprâncene. Zâmbetul umil îi stăruia într-un colț al gurii.

– Mă apărăți?

Phil surâse și el. Oare Gregor încerca să-l sperie, la rândul lui, ca să și-l alieze? Un fel de a gândi inabil și jalnic, pe măsura acestui omuleț a cărui singură perspectivă rămânea ratarea.

Îl măsură, cu aceeași aparentă nedumerire; nu trebuia cu niciun chip să-l cruce, dar nu ca să se mai amuze pe socoteala lui – acum îl disprețuia.

– Un singur lucru te apără, zise. Ca și pe mine.

– Nu înțeleg.

test de fiabilitate

– Adevărul, Gregor!

Zâmbetul asistentului se șterse.

– Sunteți bine cotat aici, domnule Warner. Aș îndrăzni să spun cel mai bine cotat.

– Adevărul, Gregor! repetă Phil, cu o umbră de compasiune.

– Ceea ce nu e și cazul meu. Poate ați aflat că astă-primăvară ...

– Nu mă interesează.

– Ați avut vreme să aflați. Eu ...

Mark se poticni și tăcu. Phil se uită nerăbdător la ceas, de parcă ar fi acordat o audiență și acum, când pretențiile solicitantului se vădiseră absurde, era grăbit să încheie discuția.

– Până la urmă, nu mi-ai spus ce vrei. Să-ți retragi semnătura?

– Nu.

– Poate să falsificăm rezultatele? Lasă-mă să ghicesc: și s-a oferit o slujbă la *Chemical*.

– Nu, domnule Warner!

– Atunci, la ce bun teama asta? Ce mai ai de pierdut?

– Oricine are ceva de pierdut. Până și dumneavastră.

– E o cugetare?

– O putem numi și aşa.

– Nu ne înțelegem, Gregor! îmi pare rău. Sper, pentru dumneata, să fi colaborat mai bine cu fostul șef al diviziei. Altfel, sincer nu văd cum și-ai păstrat postul atâtă vreme.

– Nu l-ați cunoscut pe Sorensen.

Respect pentru sănătate și viață
– Era un șef mai bun? Din punctul dumitale de vedere? Nu-i cazul să-mi răspunzi, nu judec oamenii. Mai ales când, aşa cum ziceai, nu i-am cunoscut.

– Îmi puteți cere demiterea, propuse Mark. Sau transferul la altă divizie.

Phil privi iar la ceas, apoi pe fereastră, afară, după Talbot.

– Nu, Gregor! spuse. Deocamdată nu mă incomodezi și nu avem ce împărți amândoi. Iar chestiunile dumitale personale nu mă privesc.

– Nu vă lipsește încrederea în dumneavoastră.

– Mi-o reprozezi?

– Probabil de aici vă vine și siguranța.

– Probabil. Și nimic nu mă împiedică să merg până la capăt. Cu atât mai puțin spaimele dumitale.

De afară se auzi zgomotul mașinilor care soseau în trombă și scrâșnet de frâne. Portierele fură trântite sec. Paznicul de la intrare își începu raportul. Mark se ridică repede și se duse la cuier să-și ia paltonul.

– Nici eu nu pot să plec, mărturisi el. N-am unde, după scandalul cu Sorensen. Sunteți nevoit să mă suportați.

– Sau invers, răsunse Phil, fără să se miște. Numai că eu, în locul dumitale, chiar având ceva de pierdut, aş fi mers de bunăvoie pe mâna lui Philip Warner.

Mark se opri cu paltonul în brațe.

– Adică?

– Există, în viața fiecărui, un loc în care, dacă a apucat să ajungă, nu mai poate pierde. Pentru mine, locul ăsta e aici. Mi-au trebuit timp și muncă până să-l câștig, și destul noroc. Dar am învățat, și încă bine, ce am de făcut ca să nu pierd.

– În nicio împrejurare?

– În niciuna.

Ușa se deschise cu o smucitură. Fred Talbot apăru în prag, secondat de doi locoteneni și de un grup de paznici în uniformă.

– Bună ziua! salută, cu două degete la frunte. Sper să nu fi întârziat.

Era gluma lui favorită, dacă se putea numi glumă și pe care o repeta zilnic de zeci de ori – punctualitatea îi ajunsese proverbială –, iar Phil, ca de fiecare dată, dori să trăiască momentul când să-i spună: „Ba da, domnule Talbot, ați întârziat!“

– Bună ziua, răsunse Mark, îmbrăcându-și paltonul.

– Ia te uită. Mark! exclamă uimit polițistul casei, de parcă nu l-ar fi văzut pe asistent din prima clipă. La ora asta aici? Și tocmai în ajun de weekend?

Nu se urnise din prag, iar escorta, obișnuită cu felul lui de-a fi, aștepta să i se permită să intre.

– Mergem în oraș împreună, anunță Phil, continuând să șadă în fotoliu.

Talbot făcu un pas, iar oamenii se strecură înăuntru pe lângă el și dispărură pe coridoarele dinspre pavilioane, să verifice sigiliile.

– Păi, nu știu dacă aveți voie! zise ei, simulând îndoiala. Mi se pare că protocolul de gradul unu...

– Nu-ți face probleme, i se adresă Mark. Autocarul e încă aici, îl mai prind.

Phil se încruntă, iar polițistul îi surprinse reacția.

– Mă rog, bătu în retragere, eu nu insist. Dar n-o să vă dea drumul la poartă.

Gregor îi privea pe rând, cu o umbră de neliniște, ca și cum ar fi bănuit că pun la cale ceva împotriva lui și, sub aparența unor cuvinte inocente, schimbă între ei consemne bine precizate. Phil îl urmărea fără încetare și începea să-și guste: victoria, planuind cum să-l încolțească și să-l însăşimânte mai departe.

– O să ne dea, replică el. Dacă domnul Fred Talbot ne trece numele pe aceeași notă.

Căpetenia paznicilor se întoarse greoi. Era înalt și voluminos, cu o față disproportională de mare chiar pentru statura sa impozantă, cu nasul proeminent; părul des și sur căruia pieptenul se străduia în zadar să-i dea o înfățișare cochetă, lăsa impresia că e veșnic netuns. Hainele, deși le schimba zilnic, i se boțeau pe la toate încheieturile și astfel dorința lui de a-și confери o notă de eleganță și distincție – faptul, de pildă, că se rădea la interval de câteva ore cu o mașină electrică de buzunar, că vara venea cu guler închis și cravată când până și uniforma polițiștilor admitea cămașa sport, sau că schimba mereu produsele cosmetice, în căutarea unora pe care să le găsească reprezentative – mai degrabă întărea, decât să-o steargă, impresia că omul e un băcan sau

un cărciumar de țară care ține cu orice preț să treacă drept aristocrat cu arbore genealogic.

Surâse și pufni pe nări. Trebuia să decidă de unul singur, fiindcă șefii lui plecaseră și nu se putea acoperi cu aprobarea sau refuzul lor, iar în cazul abaterilor de la regulament, în afara situației când le dispuneau superiorii, vinovatul era pedepsit cu demiterea, fără drept de apel. Pe de altă parte, Warner, șeful diviziei a patra inginerie genetică – cea mai mare și mai importantă din institut – și unul dintre puținii însăși cu recunoscută autoritate în fața consiliului de administrație, nu putea fi obligat, ca ultimul dintre salariați, să respecte litera legilor interne ale lui *Thunderbird*.

Phil aștepta, jucându-se neglijent cu plicul. Trebuia să-i dea lui Mark această lecție despre putere, era și ea o parte a planului, iar dacă jocurile fuseseră făcute în contul lui Talbot, cu atât mai rău pentru asistent – el va fi silit de polițai să plătească.

– Păi... începu Fred, ca și cum s-ar fi pregătit să țină un discurs, după care tăcu, aruncând o nouă privire către Gregor.

– Fii convins, replică asistentul repede, că n-am niciun amestec.

– Da. Eu, desigur...

Phil intui că Albastrul (cum era poreclit Fred în virtutea profesiei lui) se preface de-a binelea. Îl mai prinse și altă dată simulând, cu toate că afișa o prefăcătorie la vedere, ca să ascundă astfel pe cealaltă, adevărată și subtilă; tocmai pe aceea o simțise

însă Phil, și doar se amuzase în sinea lui, fiindcă nu era deloc implicat în secretele polițistului. Acum nu-și dădea seama ce încearcă Talbot să acopere prelungind efectul surprizei: frica de a lua o decizie, resentimentele față de Gregor și de șeful diviziei, poate satisfacția funcționarului fără personalitate, pe care îl încântă o prăbușire în compania superiorilor?

Tăcerea deveni jenantă. Întorsi din misiune, paznicii se aliniară cuminți de-a lungul perețiilor, pe lângă uși – piese cu rol mărunt, dar nu mai puțin important, în jocul cu o mie de reguli complicate ce se desfășura în perimetru lui *Thunderbird*.

– Da! exclamă Warner într-un târziu. Cred că e timpul să mergem.

Se ridică alene, detașat dintr-o dată, și nu afecta indiferența. Îi făcea într-adevăr plăcere încetineala mișcării, își simțea corpul încă toropit de baia fierbințe și se gândi la Mad.

– Domnule Warner! izbucni Albastrul, plin de entuziasm. Mă dezarmați, pe cuvânt, știți să vă impuneți!

Phil își puse haina, atent mereu la el însuși și încercând să nu anticipateze savoarea întâlnirii cu Mad. Gregor și Talbot, cu meschinăriile lor, dispăruseră de acum în trecut. Rămăsese doar ciuda că și-a ieșit din fire adineauri, stăruia în el ca o stințghereală, și-si făgădui să se abțină de la amestecul în fleacurile acestei lumi unde până și violența se reducea la neputință.

– Nimeni nu se impune în fața prietenilor! aruncă el prima frază care îi veni în minte. V-am cerut un serviciu colegial.

– Vreau să vă fiu de folos oricând, exclamă Fred curtenitor.

Mark se întoarse pe jumătate, vrând parcă să prindă un ecou al cuvintelor, să deslușească cine știe ce nuanță insolită.

– Domnul Warner nu va face din asta un obicei! zise apoi, dornic, probabil, să-și ascundă neliniștea pe care însă Phil i-o înregistrase.

– Scuze, continuă polițistul, aveți, mi se pare, un material de scos afară ...

– Da, era să uit! spuse Warner. E acolo, pe masă.

Talbot se strădui să păsească elegant până la foto-lui și să se aşeze cu distincție.

– Ne puneti la încercare!? N-avem noi voie să uităm mărunteurile, darmite un plic negru, de protocol zero! De când m-am angajat – adică de când a luat ființă societatea pe acțiuni, că mai târziu a apărut institutul de genetică și încă mai târziu a fost botezat *Thunderbird* –, va să zică de când sunt eu pe aici e abia al patrulea plic de felul acesta pe care îl autorizez să iasă. Ceva important înăuntru, nu? Pe măsura dumneavoastră, domnule Warner. Băieți, valiza!

Locotenentii aduseră valiza blindată, depunând-o pe măsuță și se instalară între ea și asistență, așa cum prevedea regulamentul. Sub protecția lor și ferit de priviri indiscrete, Talbot formă cifrul pe claviatura încuietorii electronice.